

върнахме къмъ края на градътъ. Съсѣдната ни Тодора вдовица имаше единъ братовчедъ Теню Златаринъ ужененъ тамъ въ турско врѣмо прѣди войната, бѣше отишла при него прѣди насъ нѣколко дена въ когото имаше момчето си дадено на занаятъ Коса Тодорова, която послѣ стана причина, та ни заведе да прѣспимъ нѣколко дена въ кжщитѣ на неговийтъ дѣто, когото казвахъ Станчо Бошнаковъ, папучия, родомъ отъ село Леденикъ, който ни прие благосклонно и се установихме съ срамъ на кжщата му; но нѣмаше друго срѣдство волею неволею трѣбваше да се изтърпи всичко туй злощастие. На този день борбата се продължаваше още на Шипка съ Сюлеймана срѣщу българитѣ и русситѣ, които бѣхъ изоставени отъ толкосъ врѣме безъ никакво подкрѣпление отъ Генералний щабъ, който бѣше взелъ грижата за помощ и я испрати, щото турцитѣ могли да завладѣятъ него день южнитѣ поли на Св. Никола отъ Шипченския балканъ и Етъреския високъ връхъ, който владѣеше съ височината си двата прохода на балкана за Габрово, да бждѣтъ завзети и прѣсечени за русситѣ и българитѣ.

Вечерята се запознахми съ всичкитѣ домашни на дѣда Станча поразговорихме се за разни работи по войната и на града, разказахме имъ за приключенията въ Стара-Загора, вечеряхме и си лѣгнахме да спимъ.

На другий день 11 Августа въ Четвъртакъ, утрѣнната станахме и рѣшихме да останемъ за нѣколко дена още въ Търново, а пакъ на Шипка битката си слѣдваше непрѣстанно него день отъ утрѣнната до тъмна вечеря, както и на 12-ий Августа въ Петъкъ, гдѣто на 13-ий въ Сжббота турцитѣ безъ малко останадо да зематъ всичкитѣ горни укрѣпления на Шипченския проходъ, благодарение на къснопристигналата имъ войска на помощ, която изново ги насърдча и сполучватъ да ги отблъсватъ. Ний въ тѣзи день се поминахме само съ разхождане и запознаване на различни части и мѣстности изъ прочутото нѣкогашно Търново въ врѣмето на българскитѣ царѣ, като столица, за което сме слушали толкова, а не виждали че неговитѣ ес-